

Đâu phải bởi mùa thu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

“Trong những ngày qua, anh đã nhận ra rằng, không có cô ấy anh có thể sẽ rất buồn, nhưng không có em anh chẳng là gì cả. Anh chưa hình dung ra cuộc sống tiếp diễn thế nào cùng cô ấy, nhưng anh đã hình dung ra cuộc sống thế nào nếu không có em. Em là một nhà văn, em hay dùng ngôn ngữ so sánh, vậy thì em hãy so sánh đi”.

Hắn xuất hiện, bước xuống từ chiếc Vespa cổ màu xanh nhạt, lưng lửng chiếc máy ảnh trên vai, quần jean áo thun màu hồng, cao ráo, rậm nắng và không hề thừa cân thịt nạc trên người như tôi vẫn hình dung. Hắn đẹp đến hoàn hảo và hơn nữa, dáng vẻ rất phong tình. Mùa đã sang Thu, những giọt mưa phùn đọng lại trên tóc khiến hắn như thể một chàng bạch mã hoàng tử vừa bước ra từ sương mù. Tôi thấy một cảm giác vừa dâng lên trong lòng, lạ lẫm, băng khuâng.

Tôi nhớ lại một ngày cách đây đã 4 năm...

Cũng là một ngày mùa thu rảnh rỗi như những chiếc lá vàng rong ruổi trên hè phố. Tôi đang chat với bạn bè thì một nick lạ gửi yêu cầu kết bạn. Nick này không đợi tôi hỏi mà nói luôn: “Tôi đọc truyện ngắn của bạn trên mạng, trên báo lá cải, thấy chối quá nên góp ý vài câu”. Không ngờ, tôi vừa đồng ý cho “người lạ” vào danh sách bạn bè lại bị ném luôn một hòn đá tảng, tôi bực mình: “Tôi viết vì nghề của tôi phải viết để kiếm tiền, không cần bạn góp ý”. “Văn chương không có đam mê, chỉ viết vì tiền, thảo nào..”. Nói đi nói lại mà mất cả buổi sáng. Tôi không ngờ lại bị cuốn vào câu chuyện một cách khó cưỡng như vậy. Hắn giới thiệu tên, tuổi và đôi chút về nghề nghiệp của hắn. Tôi đã bắt đầu nhận ra qua cách nói chuyện một cá tính bướng bỉnh, bảo thủ, một chút chân thành, một chút hài hước.

Hắn rất chịu khó tìm đọc các tác phẩm của tôi trên mạng, chủ yếu là truyện ngắn về tình yêu cho lứa tuổi đang yêu, mà theo tôi tính thì hiện giờ không còn phù hợp với lứa tuổi ngoài ba mươi của hắn. Tôi nghĩ, những người đàn ông như hắn hoặc từng trải, chán ngấy mấy trò yêu đương nhăng nhit, hoặc

quá chú tâm vào nghề nghiệp mà trở nên khô khan. Thế nhưng mỗi khi có chuyện ngăn mới ra, bao giờ hần cũng là người đọc nhanh nhất và dành thời gian “nhặt sạn” để ném đá tôi không thương tiếc.

Bốn năm thắm thoát trôi đi, tôi vẫn ra sức “sản xuất” các tác phẩm yêu đương theo đơn đặt hàng của nhiều tạp chí, hần vẫn dành thời gian để đọc, để cảm thán hoặc cay cú vì những cái kết chả liên quan gì đến phần mở đầu trong các câu chuyện với các kiểu yêu đương cũ rích. Nhiều lúc tôi thấy hần là một nhà phê bình đại tài, nhiều lúc lại mang đầy chủ nghĩa cá nhân, áp đặt vào tác phẩm. Nhưng hần đừng mơ có thể thay đổi được cách viết của tôi, bởi hần chẳng phải người trả tiền cho các tác phẩm đó, chẳng qua chỉ là đứa “coi chùa” mà thôi.

Mà chẳng biết từ khi nào, hần cứ xưng anh rồi gọi tôi bằng em ngọt xớt, còn tôi vẫn không chịu “đầu hàng” vì hần còn ít hơn tôi vài tuổi. Trong các cuộc nói chuyện ngoài bàn luận về các tác phẩm của tôi, hần luôn đan xen vào một kết luận hết sức ảo tưởng: “Nói chung là vì anh đẹp trai, hấp dẫn nên phải dành nhiều thời gian để tiếp gái đẹp, ít có thời gian mà đọc mấy tác phẩm vỡ vụn của em”. Tôi không hiểu hần thấy hần đẹp trai thật không chứ trên mấy cái Avatar mà hần thay đổi hàng tuần, chỉ thấy một đứa béo tròn béo trực trông chẳng khác nào cái phẩn thịt biết đi.

Một hôm, tôi gọi hần vì có chuyện, hần thì bao giờ cũng bắt đầu bằng một câu hết sức ảo tưởng: “Lại nhớ anh à”. “Bạn trai tôi nhắn tin cho một cô gái, nói rằng nhớ cô ấy. Thịnh thoảng hai người có hẹn nhau đi chơi”. “Thằng ấy giống anh, yêu một đứa chính thức và nhiều vai phụ”. “Tôi hỏi thì anh ta bảo không có gì, chỉ là bạn bè thôi”. “Đúng đấy. Thế bây giờ em muốn gì?”. Hần vẫn đứng đưng như kiêu vào hùa với kẻ kia vậy, tôi bực mình. “Thì tôi muốn có một mối quan hệ tương tự để xem anh ta có thể coi như không có gì được không”. “Ý em muốn anh đóng vai phụ chứ gì?”. Im lặng một lúc, hần gửi cái biểu tượng đang suy nghĩ lên rồi xác nhận: “Anh cũng thích cái trò này, nhưng cũng chỉ sợ bị nó cho ăn đòn, có tiếng nhưng không có miếng”. “Cậu yên tâm đi, nếu có xảy ra vụ đó, thì cậu chắc thắng, vì có thể lấy thịt .. .đè người”.

Và chúng tôi chính thức “hẹn hò” theo thỏa thuận. Tôi vào trong quán đợi hần đến bởi đơn giản tôi không muốn tung tăng băng qua đường và để hần soi từ đầu tới chân. Tôi vừa uống nước, vừa thấy hồi hộp và không khỏi phì

cười khi chợt nghĩ cái thân hình bồ tượng của hắc liệu có lách nổi qua cái cửa quán bé tí kia không...

Vậy mà hắc đã ở đây, ngồi xuống phía đối diện, nói liên hồi kỳ trận và chén liền 2 ly.. sữa chua. Hắc thừa nhận vì nóng lòng muốn gặp tôi nên không ăn uống gì được, giờ đói ngấu rồi. Trong suốt buổi “hò hẹn”, hắc thể hiện tính cách chẳng khác khi nói chuyện trên mạng là mấy, điều đó càng khiến hình ảnh hắc trở nên chân thực như chúng tôi đã thân thuộc từ lâu. Nhiều lúc tôi không còn nhớ là hắc bước ra từ thế giới ảo.

Đến lúc phải chia tay, hắc bảo: “Nếu em có nhu cầu ôm hôn tạm biệt hay gì đó, thì cứ tự nhiên đi”. Hắc dang tay ra. Cái giây phút bông đùa của hắc làm tôi chợt nghĩ: “Vòng tay ấy chắc là đủ ấm với mùa thu này”.

Có một điều nghịch lý đang diễn ra, càng tiếp xúc với hắc, tôi càng mau chóng quên đi mục đích ban đầu của mình, rằng hắc là người đóng “vai phụ”. Đường như điều đó cũng không còn quan trọng nữa, khi hình ảnh hắc đang chiếm hữu nhiều hơn trong tôi... nhất là kể từ khi gặp hắc, mưa tháng bảy cứ rơi mãi không ngừng...hình như mưa luôn biến những ý nghĩ thành một nỗi nhớ không thể đặt tên.

Và rồi “vai phụ” của hắc cũng phát huy tác dụng một cách triệt để khi tôi bị bạn trai “đá” với lý do hết sức thuyết phục: “Mê giai đẹp”. Hắc ở bên tôi, ra sức an ủi nhưng dường như mọi việc tử tế hắc làm đều có tác dụng ngược. “Em phải chấp nhận sự thật đi, đó chỉ là cái cớ để hắc đá em thôi”. Tôi càng thêm lộn ruột. “Nhưng tôi với anh ta yêu nhau rất lâu rồi, ít nhất anh ta cũng để tôi giải thích chứ”. “Em ngốc lắm, nhìn ra ngoài cửa sổ đi”. Hắc bảo, tôi cố ngó ra ngoài, chỉ thấy cái thân cây sù sì đang chắn giữa tầm mắt. “Thấy một cục đen ngòm”. “Quan sát kỹ vào, có thấy cái lá kia không?”. “Có”. “Nó vàng ươm rồi, chỉ một chút nữa là rụng thôi”. “Chưa chắc”. “Cứ chờ một chút”. Hắc kéo tấm kính cửa sổ, một cơn gió nhẹ thoảng qua mặt, chiếc lá đong đưa một lúc rồi bật khỏi thân cây, rơi xuống đất. Hắc nhếch môi ra vẻ: “Thấy chưa, chỉ một cơn gió nhẹ là rụng. Nhưng những gì em nhìn thấy lại không như em nghĩ đâu. Cái cuống lá đã quá già, quá cũ rồi, bản thân nó cũng khó chấp nhận việc phải rời cái cây đó. Cơn gió kia chẳng qua chỉ là kẻ vô tình biến thành cái cớ thôi. Chuyện tình em với anh ta, trước sau gì cũng có kết cục như thế, em nên chấp nhận nó. Đôi khi ta cố yêu người nào đó không phải vì người đó đã ở bên ta dài lâu”. Cái mớ lý thuyết suông của hắc

bao giờ cũng dài lê thê và cố tỏ ra logic một cách miễn cưỡng. Hẳn đâu có biết, tôi đã dễ dàng chấp nhận sự tan vỡ của cuộc tình đó mà không cảm thấy quá khổ sở. Hẳn cũng không biết, ở bên hẳn mọi sóng gió đều có thể qua đi một cách nhẹ nhàng.

Một hôm, hẳn kể: “Em biết không, anh đang yêu. Nhưng tình yêu của anh đơn phương”. “Với ai ? một cô gái có vòng 3 nở như Jenifer Lopez à?”. Hẳn chẳng bao giờ chia sẻ về những chuyện riêng tư nên tôi nghĩ hẳn lại đang dở trò. “Không, một cô gái rất bình thường, đã ly dị chồng và nuôi hai con”. Hẳn tỏ ra khá nghiêm túc, ánh mắt lảng tránh cái nhìn của tôi như cố dấu một tâm tư khắc khoải. “Nhưng cô ấy chưa chấp nhận tình cảm của anh, cô ấy làm anh luôn bất an, không có cảm giác chắc chắn”. Tôi lặng đi, cố gắng đồng cảm với hẳn nhưng chỉ thấy trái tim cuộn cuộn những cơn sóng ngầm. Chưa bao giờ tôi thấy hẳn nhiều tâm trạng đến thế, và cũng chưa bao giờ hẳn thể hiện mất sự tự tin trước một người đàn bà như thế, chắc hẳn người ấy phải chiếm hữu tâm hồn hẳn một cách đặc biệt. Tôi vờ như không quan tâm người hẳn yêu là ai, lảng nghe tâm sự của hẳn một cách hờ hững và đưa ra một vài lời khuyên sáo rỗng.

Hẳn đâu biết mỗi lần hẳn thay đổi tâm trạng buồn vui là đang cầm dao sắc cửa vào trái tim tôi.

Một hôm, hẳn đến tìm tôi, ánh mắt lấp lánh hạnh phúc. “Cô ấy đã chấp nhận anh, bọn anh đã có một đêm hẹn hò tuyệt vời”. “Cả một đêm ư ? điên thật”. Tôi buột miệng, còn hẳn thì chế giễu. “Em sao thế, ghen với cô ấy à”. “Vớ vẩn”. “Cô ấy rất ngọt ngào, mái tóc, làn da, những ngón tay gợi tình...tuyệt...”. Đợi hẳn ba hoa chích chòe về cái lần đầu tiên của hẳn xong xuôi, tôi hỏi hẳn: “Thế cậu đã sẵn sàng cho một cuộc sống có cô ấy chưa?”. Bất chợt hẳn im lặng thật lâu, không có câu trả lời. Tôi cũng không thèm hỏi xem hẳn đang nghĩ gì, chỉ thấy ly cà phê đen đặc sánh cứ vơi đi từng giọt trên môi hẳn, lòng tôi đắng ngắt.

Tôi nói với hẳn sắp tới tôi bận việc không thể hẹn hò với hẳn được, và lại hẳn cũng đã có tình yêu như ý nguyện, phải dành nhiều thời gian cho nàng nên tôi “nhường cửa”. Hẳn thì cứ vênh vang rằng tôi chẳng bao giờ có cửa vào nơi khiêm cung trong trái tim chật chội của hẳn, và hẳn tối kỵ những đứa “nấm lùn”. Kệ hẳn, dù sao tôi cũng đã có kế hoạch, tôi cần xây cho mình một lâu đài kiên cố để xa lánh hẳn, để không phải nhức tim vì những chuyện yêu

đương hăn kể. Ấy vậy mà khi ra về, tôi vẫn phải khóc một trận ra trò.

Tôi xin nghỉ phép liền về quê luôn mười ngày, im lặng mặc hăn lái nhai nhẩn tin, gọi điện tìm kiếm tôi để mong có chỗ trú bầu tâm sự. Tôi đã có một cú ngã để đời vì quá tin vào tình yêu, giờ tôi không muốn một cú thứ hai ngã chống ngược chỉ vì ảo tưởng với hăn. Tôi nhất định cố thủ, trong khi lòng đầy giông bão, nhớ hăn đến cuồng điên.

Rồi tôi vẫn cứ phải sống tiếp với công việc thường ngày. Nhưng cái quán cà phê tôi hẹn hò với hăn lại lù lù ngay trước cổng công ty khiến tôi muốn quên hăn mà lòng chẳng dặng. Cho đến một ngày mưa, tôi bước chân sang đó, lòng băng khuâng nhớ.. Hăn bất chợt hiện ra, nhìn tôi như chưa bao giờ được nhìn. “Lý trí mach bảo những điều nên tránh”. Tôi lăm bầm như tự trấn an mình. Hăn như chiếc cốc thủy tinh trong vắt chờ ai đó rót vào mật ngọt, tôi không nỡ đổ vào đó nước sôi vì sợ làm hăn rạn nứt. Tôi lăm tránh hăn vì chẳng thể nào mang đến cho hăn sự bình an. Vậy mà cảm giác không còn được ở bên hăn nữa đã làm tôi quặn thắt từng ngày. Giờ hăn lại ở đây khiến bao nhiêu cố gắng của tôi tan như mưa bong bóng.

“Sao lại ở đây”. Tôi cố thờ ơ hỏi. “Anh tưởng em chết rồi cơ đấy”. Tôi định nói với hăn rằng tôi đã chết kể từ khi hăn thú nhận đã yêu một người khác. “Con tim chỉ ra điều phải làm, và giờ con tim em đang đập từng nhịp nhớ anh”. Suýt nữa thì tôi buột miệng nói với hăn câu đó, nhưng rồi tôi lại nói ngược lại: “Những ngày sống mà không bị cậu làm phiền thật thoải mái”.

“Em nghe cho rõ đây”. Hăn nhìn tôi bằng ánh mắt như áp đảo. “Trong những ngày qua, anh đã nhận ra rằng, không có cô ấy anh có thể sẽ rất buồn, nhưng không có em anh chẳng là gì cả. Anh chưa hình dung ra cuộc sống tiếp diễn thế nào cùng cô ấy, nhưng anh đã hình dung ra cuộc sống thế nào nếu không có em. Em là một nhà văn, em hay dùng ngôn ngữ so sánh, vậy thì em hãy so sánh đi”.

Nói xong hăn bỏ đi ngay. Tôi đứng chết sững trong không gian tiêu điều ấy, bản nhạc vô tình vọng tới khiến lòng tôi bấn loạn: “Em ru gì cho ai, một thời đam mê, một đời giông tố....”. Bóng hăn đã bước qua cánh cửa, sắp khuất lấp sau màn mưa. Tôi không thể để hăn đi như thế, nhất là khi tôi đã cảm thấy bất lực với việc phải tiếp tục quên hăn. Tôi chạy theo, hét vào mặt hăn: “Dù sao em cũng chỉ là người đóng vai phụ thôi, đúng không?”. Hăn nhìn tôi, ánh

mắt biểu lộ cảm xúc khó diễn tả bằng lời. Hấn giữ tay tôi trong tay hấn, kéo tôi thật gần bằng tất cả sự dịu dàng. Ánh mắt hấn sao bình yên và ngọt ngào đến thế: “Em có thể tự cho mình là gì cũng được, nhưng trong trái tim anh, em chỉ có một cái tên”.

Những chiếc lá vàng rơi ngập ngừng dưới con phố nhỏ. Bài hát từ bên trong quán vắng vẫn vọng tới da diết: “Thôi đừng hát ru, thôi đừng day dứt, lá trút rơi nhiều đâu phải bởi mùa thu”. Có lẽ những chiếc lá vàng đã đến lúc dứt ra khỏi một nơi không còn thuộc về mình để bay về một miền yêu khác ..

Phạm Bảo Thoa